

De Dóra és Hedvig leányok voltak. Budapest pedig kegyeli a leányokat, míg újak. Kegyelte őket is. Fekete földü Bácska küldte a barna, nagy fekete, szenderes szemü Dórát. Már kövér Bácska sem tartja meg az ő gyermekeit.

Tátra kopárságának emlékeivel jött, botrányos szőkeségében és éhségében jött, savószemekkel Hedvig. Jöttek, és sietve áldatván a jó sorssal, bekerültek egy színházba, hol is énekelniök kellett volna.

Társultak Dóra és Hedvig. Társultak, és nem tudták, mint gyűlölik ők egymást. Ők egy nagy harc két katonájaként állítottak szembe valamely láthatatlan hadvezér által. A szőke és a barna harcolja ezt a harcot, mióta emberek élnek. És aki látni tud, látja, mint áll ma már a harctéren leomlotan, megtépetten, véresen a barna. [...]

Lumpoltak sokat a lányok, mert lumpolni muszáj sokat Budapesten.

(Budapesti Napló, 1905. szeptember 21.)

Az éhes város

MOLNÁR FERENC

[...] Volt ugyanis az egyik színházban egy kis hölgy, aki a maga nemében úttörő volt, mert őt lehet az első budapesti courtesanenak nevezni. Francia ízlésű újságírók és piktorok közt élt, s ezek nevelték kokottá. Nem is volt szép, de utóbb oly kiválóan adminisztrálta magát, hogy meg is szépült. Pénzt is szerzett, a takarékpénztárba rakta, s azt mondták róla, hogy neki vannak Pesten a legszebb és legdrágább ékszerei, a grófnőket és a zsidó aszszonyokat sem véve ki. Mindössze tizenkilenc éves volt még akkor, amikor egyrésztől Lusztig urat, másrésztől pedig Orsovai urat megismerte. A többi előre sejtethető: Lusztig úr fizette a lakást, a számozatlan gumikerekűt, az ékszereket, a színpadi ruhákat, viszont Orsovai úr a napsugár, az éltető tavasz és a szabad szerelem képviselője volt a kis Anna életében. Hogy „éltető tavasz”, ezt úgy értem, hogy ő soha nem fizetett semmit. [...]

(Budapest, 1901. 10–11.)